

Lørdag d. 23/12: Gårdnissens vrede

Der var stille omkring bordet i Søndre Frevsinge Lokalarkiv.

Julie så forsigtigt rundt på de andre. Klaus sad og stirrede ud ad vinduet på de små snefnug, der dalede dovent ned og lagde sig i græsset. Christian stirrede ned i sin kaffe. Han var lige kommet ind ad døren efter at have kørt rundt hele formiddagen, og hans hår var stadig fugtigt. Nu ventede de bare på Henrik, Mie og Alex.

"Hvad gør vi, hvis vi ikke finder dem?"

Ordene røg ud af hende. Klaus svarede ikke, men rejste sig og gik ud i køkkenet for at skænke sig endnu en kop kaffe.

Julie rejste sig op.

"Natnisserne," råbte hun. "Hvor kan de være taget hen? De kan da ikke bare sådan forsvinde!"

Klaus så på hende.

"Hvis vi er heldige, er de blevet i området," sagde han. "Natnisser er ikke kendt for at rejse særlig langt. Men noget må have forstyrret dem tilstrækkeligt meget til, at de har fundet et nyt sted at være."

"Hvad, hvis vi ikke er heldige?" sagde Julie.

"Hvis vi ikke er heldige, så har de spredt sig ud. Måske er de gået tilbage til deres gamle levevis."

Han tog et sip af sin kaffe.

"De kan være over hele Jylland, inden måneden er omme."

Julie kneb øjnene sammen.

"Vi er nødt til at gøre noget snart," sagde Christian. "Julen er slut lige om lidt, og så fjerner alle deres julepynt. Så kan natnisserne jo bare ... gøre, hvad det passer dem."

I samme nu sprang døren op og Henrik, Mie og Alex væltede ind i gangen. De så forfrosne og slukørede ud. Julie mærkede håbet knuses inde i hende.

"I fandt dem heller ikke," sagde hun stille.

Mie rystede trist på hovedet. Christian lænede sig tilbage.

"Jeg var rundt i hele udkanten af byen på scooteren," sagde han.

"Heller ikke noget dér."

Julie mærkede tårerne presse sig på.

"Vi må da have overset noget," klynkede hun.

Klaus stirrede igen ud ad vinduet. De mørke skyer var blevet endnu mørkere. De havde brugt det meste af formiddagen på at lede efter natnissernes nye tilflugtssted.

"Vi er nok nødt til at indse, at vi ikke finder dem, inden mørket falder på," sagde Klaus fladt.

"Men ... hvad gør vi så?" udbrød Alex. "Vi kan ikke bare give op!"

"Vi har brug for en ny plan," sagde Klaus.

"Men hvordan i alverden skal vi brænde dem, hvis vi ikke ved, hvor de er?" spurgte Henrik.

Julie så ned i bordet. Lige nu savnede hun sin far utroligt meget. Han var taget med hendes mor til Esbjerg samme morgen, og de var nok snart på vej hjem igen. Det var lige omkring nu, hun havde regnet med, at alt det her var overstået. Natnisserne var sprængt til atomer ude i laden, og de kunne fejre jul i ro og fred. Men lige nu kunne hun ikke se, hvordan det nogen sinde skulle blive jul.

Det kradsede i kanten af hendes nissehue, og hun tog den af. Der var noget beroligende ved at røre ved stoffet.

"Vent lige," sagde hun pludselig. "Kan vi ikke ... Lokke dem?"

Klaus betragtede hende.

"Lokke dem?" sagde han.

"Ja," fortsatte Julie. "Kan vi ikke bruge julemandskostumet?"

"Måske," mumlede Klaus. "Men hvordan vil du få dem herhen?"

Julie tænkte så det knagede.

"Det er vel ikke så svært," sagde Mie. "Hvis vi slukker for alle julelysene og fjerner grangrenene, kommer de så ikke helt af sig selv? De har vel ikke andre steder at gå hen."

"Hmm," sagde Klaus. "Okay, god pointe. Men hvad så, når de er her? Forudsat at de stadig er i området, altså. Hvor skal vi lokke dem hen? Vi får dem med garanti ikke til at gå pænt ind i laden igen."

"Det behøver vi måske ikke," sagde Christian og lænede sig ind over bordet. "Hvad nu, hvis vi kunne få dem ned i grotten igen – og så tænde ild til gassen?"

Der gik et sus igennem stuen.

"Mener du ... gasledningen?" spurgte Henrik vantro.

"Ja," nikkede Christian. "Den løber lige igennem grotten nu."

"Er der virkelig gas i den?" spurgte Julie.

Christian rystede på hovedet.

"Nej, det er der selvfølgelig ikke."

Han tøvede lidt.

"Men jeg ved, hvordan man tænder for gassen," sagde han langsomt. Det gav et gib i Klaus. Julie kunne se, at det håbefulde glimt var tilbage i hans øjne.

"Hvordan?" brummede han.

"Jeg hørte Jan Godtfredsen tale i telefon i går," fortalte Christian. "De snakkede om at teste gasledningen. Der er en sikker telefonlinje på GasEnergis kontor i Esbjerg, og hvis man ringer til Grønland derfra, så tænder de for gassen."

Han rejste sig op og hev sit adgangskort op ad lommen.

"Jeg kan komme ind på området og ødelægge røret. Jeg har været med til at bygge det – jeg ved lige, hvordan det skal gøres."

Alex og Henrik dansede rundt ude i gangen. Julie så på sin storebror.

"Men ... hvordan får vi ringet fra den sikre telefon?" sagde hun. "Den er helt i Esbjerg. Og vi får garanteret ikke lov til at gå derind."

"Det skal vi," sagde Christian. "Om vi så skal bryde ind."

"Men hvordan kommer vi så hurtigt til Esbjerg?" spurgte Mie.

Julie gispede.

"Far!" udbrød hun. "Far er i Esbjerg!"

Klaus lænede sig over mod hende.

"Ring ham op," sagde han med isnende ro. "Jeg taler med ham."

Jes så op på den skræmmende høje kontorbygning. 'GasEnergi' stod der med store, grønne neon-bogstaver. Neden for trappen stod Maria og sukkede højlydt.

"Jeg forstår stadig ikke, hvad vi laver her," klagede hun sig. "Kan det virkelig ikke vente? Det er snart lillejuleaften for pokker!"

Jes vinkede hende af. Hans nakkehår stod stadig op efter at have snakket med Klaus i telefonen. De sidste par dage var det lykkedes ham at bilde sig selv ind, at natnisserne ikke længere var en trussel. Lige nu følte han sig som et tåbeligt fjols. Måske hvis han havde gjort noget lidt før, så var det ikke kommet så vidt.

"Jeg gider ikke at stå herude og vente," surmulede Maria.

"Så kom med ind," sagde Jes.

"Fint," sagde hun tvært.

Døren var åben, men der var ingen i receptionen. Det virkede, som om de ikke kunne forestille sig, at et par komplet fremmede ville vandre herind på en lørdag. Jes gik hen til elevatoren og kiggede på, hvad der var på de forskellige etager. Han vidste ikke, om han forventede, at der stod 'telefon til Grønland' på én af dem.

Netop som han stod dér, gik elevatoren op. Ud kom en mand i jakkesæt med glatredt hår. Han lignede Kurt Godtfredsen, hvis Kurt blev kogevaske og strøget et par gange. Han stirrede overrasket på Jes og Maria.

Jes skyndte sig at klistre et smil på.

"Du må være Jan," sagde han anspændt. "Jeg er Jes, og det her er min ... det er Maria."

Jan så fra den ene til den anden.

"Hvad..." begyndte han.

"Vi beklager, at vi kommer anstigende en lørdag, men det er en meget akut sag," fortsatte Jes. "Jeg er bange for, at der er nogen, der planlægger endnu en sabotage af gasledningen."

Jan spærrede øjnene op.

"Hvad er det, du taler om?" udbrød han.

Jes gjorde sig umage for at se forarget ud.

"Jeg har overhørt noget, jeg vist ikke burde," sagde han. "Ser du, vi kommer fra Søndre Frevsinge. Og der er en ældre herre, som..."

Jans ansigt formørkedes.

"Klaus," sagde han.

"Ja, præcis," sagde Jes. "Jeg hørte ham sige, at han havde fået tændt for gassen, og nu ville han sprænge det hele i luften!"

Jan rettede sig op.

"Tændt for gassen? Men, det er umuligt," udbrød han.

"Jeg ved ikke," sagde Jes. "Han lød meget sikker i sin sag."

Jan drejede om på hælen og marcherede hen mod en dør bagerst i den store hall. Jes fulgte efter ham.

"Vent her," kommanderede Jan og lukkede døren efter sig.

Jes lagde øret mod døren. Han kunne høre hælene på Marias sko klikke mod gulvet.

"Jes! Hvad i alverden er det, du..." begyndte hun.

"Schh!" hvæsedde han og lagde øret tættere ind mod døren.

Jan var ikke gået langt. Jes kunne høre ham tale på den anden side af døren. *Så det er her, den er*, tænkte Jes. *Den sikre telefonlinje til Grønland.* Han rettede sig op i samme øjeblik, som Jan kom ud af døren. Han så mistænksomt på Jes.

"Jeg kan berolige dig med, at alt er i den skønneste orden," sagde Jan afmålt. "Klaus er en person, vi holder særligt øje med. Men tak for din ... hjælp."

Jes smilede. Der opstod en akavet stilhed.

"Nå? Skulle i ikke til at gå?" sagde Jan. "Her, lad mig følge jer til døren." Han gav Jes et blidt, men bestemt skub. Maria kunne kun lige følge med på sine høje hæle. Da de stod på gaden igen, drog hun et lettelsens suk.

"Godt, at vi er ude derfra," sagde hun. "Jeg forstår stadig ikke helt, hvorfor det var, vi skulle derind."

Jes sagde ikke noget. Han vidste ikke, hvordan han skulle fortælle hende, at de skulle derind igen.

Han måtte have adgang til den telefon.

Ellers fik de aldrig tændt for gassen.

Julie kløede sig endnu engang under kanten af huen. De havde arbejdet intenst hele eftermiddagen, mens sneen væltede ned over dem og stak i øjnene. Henrik og Alex var kørt til og fra laden med ladcyklen for at hente fyrværkeri, og Mie og Julie havde placeret det strategisk rundt om Søndre Frevsinge Lokalarliv. Christian havde hentet et kæmpe læs ledninger og arbejdede stadig ihærdigt på at koble de store fyrværkeri-batterier sammen. De havde hentet de store sække med kanel og fyldt både Julies fars og Klaus' løvblæser med en hel skovfuld. Klaus havde rensat og ladet sit jagtgevær.

Nu sad de rundt om Klaus' lille spisebord. Stuen lugtede fugtigt på grund af alt det gennemblødte overtøj, der hang til tørre i gangen.

Ingen sagde noget.

Julie så op på vinduet. Mørket var faldet på udenfor. De havde piller alle grangrenene af huset, men sat lyskæder op i stedet for. Når det blev tid, ville de slukke for dem.

Christian rejste sig op.

"Godt så," sagde han og så rundt på dem. "Jeg tager scooteren ud til grotten. Det er på tide, at jeg får slået hul, så gassen kan sive ud."

Julie sprang på benene.

"Men ... vi har ikke hørt noget fra far endnu," protesterede hun.

"Hvad, hvis der ikke er tændt for gassen?"

Christian smilede beroligende til hende.

"Far skal nok klare den. Han ringer nok snart."

Han gik ud og trak jakken og nissehuen på. Han lignede en soldat, der tog uniformen på, klar til at tage i krig. Inden han gik ud af døren, stak han hænderne ned i den store sæk med kanel og smurte det ud over brystet og armene. Han hostede.

"Det skal nok gå," sagde han til Julie. "Hvis der sker noget, så ringer jeg. Okay?"

Julie bekæmpede klumpen i halsen.

"Okay," sagde hun.

"Vent til midnat," sagde Christian henvendt til Klaus. "Så er vi sikre. På gassen, mener jeg."

Klaus nikkede alvorligt og lagde hånden på Christians skulder.

"Midnat," gentog han.

Christian og Klaus udvekslede blikke. Så blinkede han til Julie, smuttede ud ad døren og forsvandt i mørket.

Jes åbnede døren så stille som han overhovedet kunne. GasEnergis reception var stadig mennesketom. Maria stod med ryggen til bygningen med korslagte arme i stille protest. Jes var tilfreds, bare protesten blev ved med at være stille.

Han listeløb hen over det blankpolerede gulv. Hjertet hoppede i brystet på ham, da han igen kunne se døren, der ledte ind til den sikre telefonlinje til Grønland.

Jes' blik løb over væggene og loftet, og han fik øje på overvågningskameraet i hjørnet. Det pegede direkte ned på ham. Han bandede indvendigt. Han var nødt til at skynde sig.

Han rev døren op og smuttede ind i det mørklagte rum. Han kunne ane omridset af et skrivebord og en stol, samt en stak dokumenter. På væggen hang en gammeldags telefon og ved siden af den et lamineret A4-ark med telefonnumre.

Øverst stod der 'Greenland Gas (leak test)'.

Jes løftede røret og tastede nummeret ind. Hans hænder rystede så meget, at han tastede forkert to gange. Endelig lykkedes det, og en stemme i den anden ende svarede på gebrokkent dansk.

"Ja," sagde Jes og rømmede sig. "Det er GasEnergi her. Vi skal have tændt for gassen."

Der var stille i den anden ende.

"Er du sikker?" spurgte den anden så. "Det står der ikke noget om i vores program."

"Ja, øhm ... Der er kommet en ændring i sidste sekund. Planlægning, hvad? Man kan aldrig stole på det," sagde Jes og grinede nervøst.

Personen i den anden ende grinede ikke.

"Jeg skal bruge dit navn og navnet på den, der har autoriseret ændringen," sagde han.

"Øhm ... Jan Godtfredsen," løj Jes.

"Virkelig?"

Jes mærkede, hvordan sveden haglede ned over hans pande nu. Pludselig kunne han høre skridt og råb ude i receptionen.

"Hør," bad han. "Det er virkelig vigtigt, at der bliver tændt for gassen, og hurtigst muligt. Der er noget ... jeg kan ikke fortælle dig det. Men det er et spørgsmål om liv og død. Du er nødt til at tro på mig!"

I samme nu sprang døren op og Jan Godtfredsen marcherede ind sammen med to sikkerhedsvagter.

"Grib ham," kommanderede han.

Jan holdt stædigt fat i røret.

"Nox Dryadalis!" skreg han ned i det. "Nox Dryadalis!"

Jan vristede røret ud af hans greb og lagde på.

"Jeg burde have vidst, at der var noget lusket ved dig. Er du sådan en miljøaktivist? Hvad? Står du i ledtog med Klaus?"

Han rettede sig op.

"Tag hans mobil og sæt ham ind i mødelokalet til hende den anden. Vi er nødt til at finde ud af, hvem de arbejder for."

"Nej," gispede Jes. "Nej, det kan du ikke! Vent!"

Da han blev trukket ud i receptionen og døren ind til telefonen blev lukket og låst, mærkede Jes den sidste rest af håb forsvinde. Han blev ved med at stirre på døren, der blev mindre og mindre mens han tænkte: *Jeg svigtede dem.*

Jeg har fejlet.

Julie ... Christian ... Undskyld.